

Василь Ляшук

**Юності
щемливий
плин**

Василь Лящук

**ЮНОСТІ
ЩЕМЛИВИЙ
ПЛАН**

***Тріолети, мініатюри,
переклади***

Василь Лящук.

Л 74 **Юності щемливий плин.** Тріолети, мініатюри, переклади. – Рівне: Волинські обереги, 2009. – 140 с.

ISBN 978-966-416-177-7

До нової книжки відомого рівненського поета Василя Лящука ввійшли різножанрові твори, написані останніми роками. Вони присвячені нашому непростому сьогоденню, захищають високу духовність, борються зі злом і байдужістю, оспівують найсвятіше, найсокровенніше. Як і в попередніх збірках, є і переклади зі світової класики.

ББК 84 (4 Укр) 6

* * *

Духмяний світ розквіт довкола
Від сонця, вітру і роси.
І від руки, і від коси,
Й від знань, які дає нам школа.

Вирує все до виднокола
Життям живлющої краси –
Духмяний світ розквіт довкола
Від сонця, вітру і роси.

Комп'ютером, а хто футболком,
Вдягнувши шорти чи труси,
Займається. Ото часи!
Хто мчить, а хто іде спроквола.

Духмяний світ розквіт довкола.

* * *

Сама природа спогади трясе,
Мов яблука дощами і вітрами,
Бринять пісні в мені, як голос мами,
Безмежно Богу дякую за все.

А грім здалік дзвенить по видноколу
У пахощах жасмину і суниць,
Лежу в траві то горілиць, то ниць,
Бо гою тіло й душу свою кволу.

До лісу він полями притуливсь,
Маленький хутір з назвою Діброва.
Тут п'є з криниці юнка чорноброва,
Тут раз чи два я побував колись.

* * *

В бурштин і пурпур зодяглись мої ліси,
З блакиті сонце сяє над землею.
Строкаті знову поєднались полюси,
Та головну замовчують ідею.

Єдиномислиє нам, Господи, подай,
Клейноди позбиравши до Говерли,
Щоб в душах наших засвітилися бодай
Любов до ближнього і пам'ять про померлих.

* * *

Гаряча пора, бо жнива у селі.
Тут пахне соломою, сіном, зерном,
Стернею і вітром на вогкій землі,
І всяк горобець тут, немов агроном,

Надривно працює людина сільська.
Оренда тепер – не колгосп Ілліча.
Росія з Кавказу виводить війська,
І День Незалежності край відміча.

* * *

День славний починається,
Вже й осінь прокидається,
І листя скрізь розкидане
Лежить, немовби придане.
На стежку впали яблука,
Дітей жде в школі азбука.
Ходімо! Ще ж не їхала
З морозом біла віхола...

ПОДОРОЖНИК

Хто прагнув зцілитись, рослинку зривав –
До ран прикладали солдати.
Низький подорожник всі має права,
Щоб щиро його шанувати.

Він зцілює руки і ноги твої,
Він кров зупиняє зненацька.
Над ним пролітають бджолині рої,
В нім сила вирує козацька.

Із давніх-давен лікував пустунів,
Лікує і нас він, мій друже.
Обабіч доріг він, мов щит, зеленів,
Не був до людини байдужим.

Його прославляли діди у піснях,
Ставав подорожник на чати.
Він часто бентежить мій дух в нічних снах,
Про нього не можу мовчати.

СИЛА СЛОВА

Знов тулюсь до слова,
Горнеться й воно.
В нім – снага ранкова,
Мужності зерно.

Слова рідний колос,
На горі схилився –
В нім я мамин голос
Пізнавав колись.

І Франкова рима,
Й дума Кобзаря
Юними очима
Сяють, мов зоря.

Лесі казка всюди,
Симоненків слід,
Поки сонце буде,
Тішитимуть світ.

Як зімкну повіки
Чи впаду будь-де,
Житиме вовіки
Слово молоде.

Татова долина,
Мамина гора,
Як верба й калина
В серці не згоря.

Поки є ще сила,
Мрія й віра ця,
Славитиму Сина,
Духа і Отця.

МОЇ СНИ

У снах я бачу сонце і дерева,
Світанки, непроглядні небеса.
Смакую все, усе, що мені треба,
В душі є сонце, сонце не згаса.

У снах я бачу дорогі обличчя
Святих, як Бог, таких простих людей.
Мене чарують і обряд, і звичай,
Новий дивує неповторний день.

Спішу доземно поклонитись Богу
І шанувати люблячих батьків.
Батьки благословили у дорогу,
Щоб сам Господь крізь бурю нею вів.

Знов сонце сяє у рожевих снах,
Цвіте веселки неземна весна.
Сни – веселкові, сонячні, барвисті –
Приходять, мов дівчата у намисті.

Сни в небесах, немов росу несу,
А в них – облич нев'янучу красу.

Прийди у сни і хоч у снах промов
Слова палкі, в яких тремка любов.
Любов свята Господня і проста –
В ній віра, наче щастя, вироста.

* * *

Образи, образи, образи...
Житимуть при нас і після нас.
Труд, мов плід, на точні терези
Покладе суворо мудрий час.

І не стануть докорять ще гірш,
Чи трудяга ти, чи паразит,
Ті, що не вміщаються у вірш,
Образи, образи, образи.

СОНЕТ ПРО ВОЛЮ

У давній Київській державі
Ще міжусобиці були.
Вози скрипіли, коні ржали,
По сіль впрягалися воли.

Знайшла Січ волю Запорозька
В низов'ї грізного Дніпра.
Друкарня видала Острозька
І Біблію, і Букваря.

У світ науки шлях проклавши,
Сприяли ми й чужим зіркам,
Свободу вибороть назавше
Не удалося козакам.

І нам тому бракує волі,
Що зрадників між нас доволі.

* * *

Не може быть без взяточку бджола.
Без дзвону би дзвіниця не гула.
Ні сторож з ліхтарем,
Ні церква з віттарем
Не в силі всіх спасти й порятувати,
Окрім Христа, що був колись розп'ятий.

* * *

О бути почутим бажаю щомиті,
Щоб тіло тремтіло, раділа душа
Не тільки у мене –
В людей всіх на світі,
В пташини, тварини, джмеля й спориша.

* * *

Тобі хотів подарувати я
Палкі, найкращі, світлі почуття.
За усміх твій один у нагороду
Бажав утіху дати й насолоду.
А вийшло так: я винен став ще більш,
Бо не спромігся навіть і на вірш.

* * *

О, слово Боже всіх нас окриля,
Святе Письмо нам церква зберегла.
Письмо нас і лікує, й укріпляє,
Тож пиймо всі з одного джерела.

* * *

Молюсь за рідну Україну
І за сестру свою Галину,
І за Ларису, й за Любов
Молюся знову, знову й знов.

Молюсь за неньку-Україну,
За стан калинових суцвіть,
За нашу мову солов'їну,
За пісню, що єднає світ.

Немов барвіночок хрещатий,
Столиця всіх людей ріднить.
Хто бачив раз в житті Хрещатик, —
Його полюбить не на мить.

Недуга чи біда мене косила,
До Бога я ішов, не просто в Храм.
Зі мною Вищі охорона й сила,
І цар Давид не був ніколи сам.

Не одягаючись в розкішні шати,
Молюсь живому Богу, небесам.
Себе й когось не стану спокушати
Та й на безлюдді житиму не сам.

Я, грішний, каюсь, поки в серці тепло
І мужем хочу быть, не поросям,
Бо з грішми сатана веде у пекло,
Блажен, хто в Церкві, з Богом, – той не сам.

Свята душа моєї мами щебетала
В саду пташиною разів уже чимало.
Неначе сонце лагідне, ясне, –
Вона з гори помітила мене.

Десь мама запримітила сама,
Що в мене супровідників нема.
З малесенького дзьобика пташини
Почувся голос рідний утішимий:

“Нелегко тобі, сину, як я бачу,
Бо доля випробовує незрячого.
Не плач, Васильку, буде з ким прийти,
Тож нині сльози витри собі ти.

Розгорнеш гіллячко на цвинтарі зелене
І на могилу ти не раз прийдеш до мене.
В одвічній мирній тиші певною порою
Ми поговоримо про все тоді з тобою”.

Душа моєї мами прилітала
Колись, як мами вже три дні не стало.
Свята душа забилаь пташенням в вікно,
Ще довго пурхало між шибами воно.

Сестра притьмом вікно те відчиня
І випускає бідне пташення.
Ніщо на світі так не гріє кров,
Як мамин голос, погляд і любов.

Душа у мами, знаю, є жива,
Бо за дітей, мов Бог, пережива.

ЛИСТ ВІД МАМИ

Мені приснився ніжний лист від мами.
Тремтячий почерк шерхлої руки.
І голос тихий, спраглими вустами
До мене промовляє крізь віки.

Вбираю серцем кожне її слово.
Той лист – мов хліб святковий, з давнини,
В душі тремтить пелюсткою лілово,
Як сонця дотик – щирий, а сумний...

ЛЕСІ ВОРОНІНІЙ

Ваш голос чуйний, теплий, наче дзвін,
Самою добротою диха він,
До серця лине з-поза всяких меж,
І де бере він силу – не збагнеш.

Ваш голос чистий, ніжний, мов струна,
Мов сонце, що з туману вирина.
Думкам радію – Вашим і своїм:
Вони злились, як блискавка і грім.

У будь-яку погоду – в дощ і в сніг –
Ваш голос пізнаю серед усіх.
Люблю його, бо душу окриля,
І рад, що його чує вся Земля.

І з рідних виїжджаючи країв,
Ваш голос я ловив, неначе спів.
У понеділок із Голотою удвох
Про сокровенне розмовляли дай же Бог,
Щоб радіо «Культура» вік жило,
Це – справжнього натхнення джерело.

Ми з тобою поріднились, мов сім'я.
Ич, як станеться, не знав ні ти, ні я.
Колю! Батько твій, ні ти не підійдеш.
Озовися! Чом руки не подаєш?
Лише діти абсолютно ні при чім,
І гостинців не приймаєш, здав ключі...
Криза у стосунках досі ще трива.
Осінь пізня. Замерзаюча трава.
Знов непередбаченість крива.
А твій Барсик все збагнув без слів,
Крадькома сказати щось хотів.
О, як, рідний, він усіх жалів...
В тебе голос, мов натягнута струна,
І звучить він, як мелодія сумна.

СЕСТРИ ГАЛИНИ

Не хотілося б торкатись прикрих тем.
– Принеси-но мені, сестро, хризантем,
Свічечку, хлібину і рушник –
Хай посповідає духівник.
Ось вода свячена. Цур отим сльозам!
Сповідь заспокоїть, як святий бальзам.
За сестру Галину, Господи, прости.
Каюся. Я – грішний. Гріх мій непростий...
Все, що скоїлося раптом, йде до кращого,
І чужу вину приймаю – крок незрячого.

ПОСВЯТА

Є люди різні й до гріха охочі,
А Ти, як ангел, чистий, із небес.
Молюсь за Тебе, Ігоре, щоночі,
Хай Бог святий благословить Тебе.

Бажаю щастя і Твоїй Марині,
Молюсь за Тебе і за вас обох.
За все, за все я вдячний Богу нині,
Тебе знайти мені поміг сам Бог.

КРАЙ ДИТИНСТВА

Люблю мій край,
Де пахнуть чебреці,
Де мама шиє і де тато оре.
І я, маленький, з книжкою в руці
Дивлюсь у небо чисте, неозоре.

Люблю мій край, де соняхи цвітуть,
Де зріють жито і ячмінь вусатий,
Бентежну стежку, світанкову путь,
Якими довелося вирушати.

Люблю мій край, бо в тихім спориші
Мої зростали мужність і уява,
Бо саме тут для смирної душі
Твердиня духу стала величава.

* * *

Підступ, рейдерство, лобізм,
Ще й природний катаклізм.
В злиднях, в клопоті, в мороці
Ми живемо, наче в шоці.
І куди лише не глянь –
Всюди щілини і твань...
І прибита, і прим'ята,
І строката наша хата...
Дружби, згоди в нас нема.
Непроглядна скрізь пільма.

* * *

Вітер дме аж мліє далина,
Він вітрила білі напина.
О красуне, мовби з полотна,
Линеш на чужину, й не одна.
Не хазяйка вдома – ти , о ні!
Ти – рабиня в дальній стороні.
Дівчина. Дружина. Удова.
Час тяжкий землячок надува,
У лиху годину страх пройма,
Коли ждати кращого дарма,
Що то за держава, то хіба закон –
Їдуть рятуватись люди за кордон.

* * *

Юний дух волі витає над світом,
Віє під небом Вітчизни.
В душах і в діях цвіте розмаїто:
Він – величавий. Він – чистий.

Духом свободи проймаюся палко,
Духом жаданої волі.
Гоюсь пільмою, туманом, серпанком,
Вічності прагну живої.

ТРІОЛЕТИ

– 1 –

Там тихо мріють осоки,
Вилунює пташиний спів.
Де казку вперше я зустрів,
Там тихо мріють осоки...
Слабким я зором ніби цвів,
Де видоліноків звиви й гори, –
Там тихо мріють осоки,
Вилунює пташиний спів.

Моя Вітчизна прагне миру,
Єднання дружби всіх країв.
Як Володимир заповів,
Моя Вітчизна прагне миру,
Нещадний гнів – до паліїв.
Тим, хто працює, – ласку щиру...
Моя Вітчизна прагне миру,
Єднання дружби всіх країв.

Молімося за Україну,
За успіхи й діла її,
За врожаї, за бджіл рої,
Молімося за Україну.
Не роз'єднали щоб єдину
Політики та шахраї...
Молімося за Україну,
За успіхи й діла її.

На тихі води, ясні зорі
Орда чужинська не піде.
Стоять дуби в нічному дозорі.
Орда чужинська не піде
Ніколи більше і ніде
На тих, що моляться в покорі.
На тихі води, ясні зорі
Орда чужинська не піде!

Молюсь за тебе, Україно,
За твоїх дочок і синів.
Між верб, тополь і ясенів
Молюсь за тебе, Україно.
Щаслива будеш неодмінно,
Щоб образ юний не синів...
Молюсь за тебе, Україно,
За твоїх дочок і синів.

У хащах слів жадаю слова,
З яким і мучусь, і не сплю.
Моя ти мово калинова!
У хащах слів жадаю слова.
А на припоні – мовби й коні:
Чи то пегас, чи то віслюк.
У хащах слів жадаю слова,
З яким і мучусь, і не сплю.

«Я – хліб життя», – сказав Син Божий, –
Дорога, правда і любов».

Сам Бог з небес до нас прийшов.

«Я – хліб життя», – сказав Син Божий.

Спинися, грішний, перехожий!

Звернись до Бога знов і знов.

«Я – хліб життя», – сказав Син Божий, –
Дорога, правда і любов».

Господь нас любить, добрі люди,
Любим же й Господа свого.
Позбудьмося гріхів Іуди,
Господь нас любить, добрі люди.
Повік хай в наших душах буде
Любові, святості вогонь.
Господь нас любить, добрі люди,
Любим же й Господа свого.

Маленькі зорі йдуть угору,
Великі зорі світять вниз.
У променях – слизький карниз.
Маленькі зорі йдуть угору.
Блажен, хто є в обіймах зору,
Приємний подає сюрприз.
Маленькі зорі йдуть угору,
Великі зорі світять вниз.

Куди б життя не занесло,
Мене тримає віра в Бога,
Аби не випало весло,
Щоб криза щезла круторога.
Добром перемагаю зло
В усіх тривогах і в дорогах.
Куди б життя не занесло,
Мене тримає віра в Бога.

У бідних – стріха і долівка,
Палац в багатих на підмостці.
Багач заможних кличе в гості,
У бідних – стріха і долівка.
В багатих – суд і покоївка,
У бідних – милість з високості,
У бідних – стріха і долівка,
Палац в багатих на підмостці.

«Василь ще зможе в люди вийти,
Якщо лиш мухи не з'їдять».
Це стимул був. Оцінка – п'ять.
«... Якщо лиш мухи не з'їдять».
Волощакам Красюк одвітив.
Та фраза – наче благодать.
«Василь ще зможе в люди вийти,
Якщо лиш мухи не з'їдять».

Життя не милує нікого,
Підступно труднощами б'є.
Вражає бідного, слабого,
Життя не милує нікого.
Ґрунти родючі – під облогом,
Зиск лихварям, повіям є.
Життя не милує нікого,
Підступно труднощами б'є.

Всю Біблію прагну пізнати,
Бо вірую, знаю, люблю,
Шукаю пророка Іллю.
Всю Біблію прагну пізнати.
Не в схимники, не в хоризмати –
Зерням йду в Христову ріллю.
Всю Біблію прагну пізнати,
Бо вірую, знаю, люблю.

На острові кохання двоє
Забули клопоти, борги.
Ось – таємничі береги.
На острові кохання двоє
Милуються морським прибоєм,
Солодким щастям дорогим.
На острові кохання двоє
Забули клопоти, борги.

В день Чудотворної ікони
Прибуде патріарх з Москви.
Почаїв тішитися, аж дзвонить,
Приїде патріарх з Москви.
Готель – для нього й охорони –
Відбудували вже новий.
В день Чудотворної ікони
Прибуде патріарх з Москви.

Люблю і море, й доли, й гори,
Понад усе шаную ліс.
Не чуть моторів тут, коліс.
Понад усе шаную ліс...
Між верб, дубів, осик, беріз,
Мов гриб у дощ, собі я ріс.
Люблю і море, й доли, й гори,
Понад усе шаную ліс.

Ніщо у світі так не раниць,
Як необдумані слова.
Образа в пам'яті сплива.
Ніщо у світі так не раниць.
Забудьмо все лихе й погане,
Хай згода з миром визріва!
Ніщо у світі так не раниць,
Як необдумані слова.

На яблуні старій, крилатій
Невтомно дятел стукотить.
Лелека сів собі на хаті,
Невтомно дятел стукотить.
Шнурочком тягнуться курчата,
За квочкою плетуться вмиль.
На яблуні старій, крилатій
Невтомно дятел стукотить.

Кує зозуля на горісі,
Легенький вітер повіва.
Ще будуть радісні жнива.
Кує зозуля на горісі
І ластів'я щебече в стрісі.
З росою, Земле, будь жива!
Кує зозуля на горісі,
Легенький вітер повіва.

Одне без одного не можем
Ані хвилини – я і ти.
Отож противитись негоже.
Одне без одного не можем...
Мов два світи, що на сторожі,
Ми вкупі маєм далі йти.
Одне без одного не можем
Ані хвилини – я і ти!

Як зацвіло усе навколо!
П'янкий жасмин, гіркий полин...
З бузком на іспит йшов до школи.
П'янкий жасмин, гіркий полин,
Не вернуться літа ніколи...
Стою зажурений, один.
Як зацвіло усе навколо!
П'янкий жасмин, гіркий полин...

Не все вимірюється грішми.
Є віра, совість і душа...
Без них ніхто не вируша.
Не все вимірюється грішми.
Скажіть, чи хтось із вас негрішний?
Своя сорочка – не чужа...
Не все вимірюється грішми,
Є віра, совість і душа.

Нехай ніякі перешкоди
Не роблять вам в житті погоди,
Здоров'я зичу залюбки.
Нехай ніякі перешкоди...
Хай стигнуть вишні, хліб хай родить
Всім вам, земляни й земляки!
Нехай ніякі перешкоди
Не роблять вам в житті погоди.

Не висохне життя криниця,
Не згаснуть, ні – кохання, гнів...
В очах твоїх огонь іскриться,
Не згаснуть, ні – кохання, гнів.
Вуста – мов спіла полуниця,
Магніт обох докупи звів.
Не висохне життя криниця,
Не згаснуть, ні – кохання, гнів.

Ти пахнеш нині вітром свіжим
І квітами, і морем враз,
Весною, затишком оаз...
Ти пахнеш нині вітром свіжим.
З тобою діток пестим, ніжим,
Їм тінь даєш, мов тис чи в'яз.
Ти пахнеш нині вітром свіжим
І квітами, і морем враз.

Могилки їдуть оправляти
З великих міст до рідних сіл.
Трудівники і депутати
Могилки їдуть оправляти.
І на Волинь, і на Карпати,
Живі до всопших, звідусіль
Могилки їдуть оправляти
З великих міст до рідних сіл.

Господь Бог есть Єдиний в Трійці,
Отець і Син, і Дух Святий.
В Собор ведуть людські сліди...
Господь Бог есть Єдиний в Трійці.
Святкують нині українці –
Клечать зеленню світи.
Господь Бог есть Єдиний в Трійці,
Отець і Син, і Дух Святий.

Шукати форми поетичні –
Це юності щемливий фах.
В гаях, на квітах, на куцах
Шукати форми поетичні...
І найновіші, і класичні,
На білих, жовтих сторінках...
Шукати форми поетичні –
Це юності щемливий фах.

І голос мами, й голос тата
Завжди вчуваються мені.
Бриніла ними рідна хата.
І голос мами, й голос тата.
Жорстока доля і строката
У дні ласкаві і сумні.
І голос мами, й голос тата
Завжди вчуваються мені.

Втомився я тебе чекати
На роздоріжжі край села.
Весна, як мрія, одцвіла..
Втомився я тебе чекати.
Далекі змовкли перекази,
Між нами прірва пролягла.
Втомився я тебе чекати
На роздоріжжі край села.

Ліс урочистий, небо, гори,
Сама природа – мовби храм,
Суцвіття дивно пахнуть нам,
Ліс урочистий, небо, гори.
Святий Почаїв, Медобори
І Канів, милий берегам.
Ліс урочистий, небо, гори,
Сама природа – мовби храм.

Бог у тобі, Бог у мені –
У кожному із нас є Бог.
Під час поразок, перемог.
Бог з нами навіть уві сні.
Він – і для всіх, і для обох.
Без Бога дні – тяжкі, сумні,
Бог у тобі, Бог у мені –
У кожному із нас є Бог.

Життю радіймо, славмо Бога!
Ростуть цікаві пустуни –
Кирпаті доньки і сини...
Життю радіймо, славмо Бога!
Земля багата в нас – не вбога,
Всіх пестить сонце з вишини.
Життю радіймо, славмо Бога!
Ростуть цікаві пустуни.

Скажіть, ну як так може бути,
Що світить сонце й дощ іде?
Здивоване лоша гніде.
Скажіть, ну як так може бути?
Скидай сандалі, взувай бути,
Цих прикрощів нема ніде.
Скажіть, ну як так може бути,
Що сонце світить й дощ іде?

Спалахують, як свічі, зорі,
На виднокрузі день погас.
Всьому пора своя і час.
Поблискують, як свічі, зорі,
У непроглядних, непрозорих
Обіймах ніч колише нас.
Спалахують, як свічі, зорі,
На виднокрузі день погас.

Василь Моруга і Пшеничні...
Пегаса запрягали втрьох
В гуртожитку, до всього звичні,
Василь Моруга і Пшеничні.
Я з ними їв млинці столичні
Й вірші читав для багатьох.
Василь Моруга і Пшеничні
Пегаса запрягали втрьох.

Михайлові Саченку

Палають вогнища осінні,
У шатах жовтих – пишний гай,
Комусь запахне коровай.
Палають вогнища осінні.
Хто участь візьме в їх гасінні?
О, друже вірний, не питай...
Палають вогнища осінні,
У шатах жовтих – пишний гай.

Не все на світі так погано,
Як інколи здається нам.
Свята – навстріч невтішним дням,
Не все на світі так погано.
Десь меншає блідих поганок,
Хоч злидням край не тут, а – там...
Не все на світі так погано,
Як інколи здається нам.

Зірвалася нестримна буря,
Ламає, трощить все поспіль,
На серці – важко і похмуро.
Зірвалася нестримна буря.
Гуркочуть хмари – сива й бура,
Шалений вітер дме від піль.
Зірвалася нестримна буря,
Ламає, трощить все поспіль.

Солдати-римляни здорові,
Міцні були у всі часи –
Засмагли, чисті, мов з роси!
Міцні були у всі часи.
В них одяг був льняний, шовковий,
Цибулю їли, кріп, часник.
Солдати-римляни здорові,
Міцні були у всі часи.

Франко, Шевченко і Руданський –
Мов три зорі, мов три світи.
Дороговказ прямий, простий –
Франко, Шевченко і Руданський.
Бо й учень у роки радянські
Звірявсь по них, як далі йти.
Франко, Шевченко і Руданський –
Мов три зорі, мов три світи.

Спалахують нічні зірниці
І десь над обрієм вгорі
Кресала крешуть блискавиці,
Мов змій Горинич, гирка грім.
А падушатам казка сниться,
Баштан і ватра, і курінь.
Спалахують нічні зірниці
І десь над обрієм вгорі.

Той видолинок часто сниться –
Завод цегельний був колись.
Малим тут я ганяв, як рись.
Той видолинок часто сниться.
В траві ще паслася телиця,
Качата до струмка тяглись...
Той видолинок часто сниться –
Завод цегельний був колись.

Посеред кленів, лип розкішних,
Плакучих верб, струнких беріз
Роки я згадую колишні...
Посеред кленів, лип розкішних
Тепер я каюсь, що був грішний,
Що непослухом збитошним ріс...
Посеред кленів, лип розкішних,
Плакучих верб, струнких беріз.

Все продається вже за гроші
Й купується буквально все.
Часи настали нехороші –
Все продається вже за гроші.
Не знають люди ані воші,
Що день наступний принесе...
Все продається вже за гроші
Й купується буквально все.

Трудолюбиві, як мурашки,
Всі діти доброго Христа.
Любов єднає їх свята,
Трудолюбиві, як мурашки.
Де люди дружні, там не важко,
Мов сонях, згода вироста...
Трудолюбиві, як мурашки,
Всі діти доброго Христа!

У кожного є перемога
І Ахіллесова п'ята.
Працюймо, друзі, коли змога.
У кожного є перемога.
Чи будні то, а чи – свята, –
За щастя й горе славмо Бога.
У кожного є перемога
І Ахіллесова п'ята.

Сидять метелики на квітах,
Витьохкують он солов'ї,
У росах, щебеті – гаї...
Сидять метелики на квітах
В Старім Почаєві моїм.
І щовесни так, і щоліта
Сидять метелики на квітах,
Витьохкують он солов'ї.

На ясні зорі й тихі води
Бог свою милість висіва.
То йдуть жнива, то йде сівба.
На ясні зорі й тихі води
П'янкий цвіт липи верховодить
Над ароматами всіма ...
На ясні зорі й тихі води
Бог свою милість висіва.

Коли почую поклик дзвонів,
То знов на паперті стаю.
Касета вимкнута в “Kasoni”*
Коли почую поклик дзвонів.
У літургічному полоні
І у псалмах, як у раю ...
Коли почую поклик дзвонів,
То знов на паперті стаю.

* *модель магнітофона*

Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Ранковий лине передзвін –
Святкова музика небес...
Христос Воскрес! Христос Воскрес!
З усіх невидимих сторін –
Відправам, службам навздогін:
Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Ранковий лине передзвін.

Добро і зло, любов, ненависть,
Як гріх, живуть в антитілах.
В думках, в словах, та й у ділах.
Добро і зло, любов, ненависть,
Байдужість, чуйність і цікавість.
Жона і муж. Ріка і шлях.
Добро і зло, любов, ненависть,
Як гріх, живуть в антитілах.

Подумайте про Україну,
Верніте партіям квитки.
Про нашу мову солов'їну,
Подумайте про Україну.
Несе нас, крутить, як пір'їну,
Ніхто не знає, в бік який...
Подумайте про Україну,
Верніте партіям квитки.

О, шлях бентежний і далекий!
Сюди, де батьківський поріг,
Лечу додому, як лелеки,
Сюди, де батьківський поріг.
Сюди, в грозу чи в душній спеці,
Не на пиріг і не по гріх...
О, шлях бентежний і далекий!
Сюди, де батьківській поріг.

Братове, племена й народи!
Хвалімо Бога всі віки.
Без Бога ми були б ніким.
Хвалімо Бога всі віки!
Льон, рис, ячмінь, картопля родять.
В'ємо закоханим вінки.
Братове, племена й народи,
Хвалімо Бога всі віки!

Дочасне тіло, а душа – безсмертна.
Бо тіло – тлінне, а душа – жива.
Подбаймо, браття, про свої жнива,
Бо тіло – тлінне, а душа – жива.
Душа спасенна в леті не померкне,
А путь гріховна довго не трива.
Дочасне тіло, а душа – безсмертна,
Бо тіло – тлінне, а душа – жива.

Чи то збирається на зливу,
Чи, може, хмариться на дощ?
Не розізнати добу мінливу.
Чи то збирається на зливу?
Вже вітер дмуха неграйливо,
Принишк у полі юний хвощ.
Чи то збирається на зливу,
Чи, може, хмариться на дощ?

Лютує темна громовиця,
Громами вергає довкруг.
Де виднокрай, де виднокруг
Лютує темна громовиця...
Ніяк не можу роздивиться,
Збагнуть – де недруг, а де друг...
Лютує темна громовиця,
Громами вергає довкруг.

Гроза пройшла, і на городах
Щось кожен доробля своє.
Озоном дихає природа.
Щось кожен доробля своє.
Веселка – мовби нагорода,
На сонці в барвах виграє.
Гроза пройшла, і на городах
Щось кожен доробля своє.

Ніхто не знає, скільки літ
Ще доведеться ряст топтати.
Кати, співці, ні адвокати –
Ніхто не знає, скільки літ..
Ні мільярдер скупий, затятий,
Кому плювать на всенький світ, –
Ніхто не знає, скільки літ
Ще доведеться ряст топтати.

Вернись додому, блудний сину,
З далеких наймів і країн,
Тебе погубить героїн.
Вернись додому, блудний сину.
Батьків забув ти, Батьківщину,
Чи – караїм, чи – україн ...
Вернись додому, блудний сину,
З далеких наймів і країн.

Зла, друзі, не робім нікому,
Добром перемагаймо зло,
Щоб людям затишно було.
Зла, друзі, не робім нікому,
Молімось Господу одному,
Хай повняться серця теплом...
Зла, друзі, не робім нікому,
Добром перемагаймо зло.

Не гаймо жодної хвилини,
Для слави Божої творім.
Допоки сонце б'є вгорі –
Не гаймо жодної хвилини.
О, вік, як мить, як сон, пролине,
Як перший на посіви грім.
Не гаймо жодної хвилини,
Для Слави Божої творім.

Христове тіло всі прийміте,
Ключа безсмертного вкусіте,
Щоб в Царство Боже увійти –
Христове тіло всі прийміте,
Сповняйте Божі заповіді.
Живіть, як Бог велів, завжди.
Христове тіло всі прийміте,
Ключа безсмертного вкусіте.

У світі ритмів, барв, мелодій –
Буття людське, немов Едем,
Із вірою в Ісусі йдем.
У світі ритмів, барв, мелодій
Крадеться смерть до нас, мов злодій,
Та з Богом все ж не пропадем.
У світі ритмів, барв, мелодій –
Буття Людське, немов Едем.

Поводься з ближніми лиш так,
Як їм поводитись з тобою.
З добром, з повагою, з любов'ю –
Поводься з ближніми лиш так.
Пасують джинси більш ковбою,
Байдужим, підлим є лайдак.
Поводься з ближніми лиш так,
Як їм поводитись з тобою.

Засвоюймо державні мови,
Вивчаймо древні письмена,
Цікавість хай не промина.
Засвоюймо державні мови.
У час вечірній, в час ранковий,
Як хвилька вирветься одна, –
Засвоюймо державні мови,
Вивчаймо древні письмена.

Плодючі землі під облогом,
В селі покинуті хати,
Це ж не війна і не Хатинь,
Плодючі землі під облогом.
Всі – від старого й до малого –
В бігах, щоб вижити й прийти...
Плодючі землі під облогом,
В селі покинуті хати.

В молитві знаходжу я силу велику,
В молитві спілкуюся з Богом,
Молюсь перед вічним престолом.
В молитві знаходжу я силу велику.
Землі і небес я благаю Владику,
Щоб всіх нас беріг під покровом.
В молитві знаходжу я силу велику,
В молитві спілкуюся з Богом.

Не вдовольняйся, друже, сам собою,
Найперше Бога полюби в собі,
Готовий стати будь зі злом до бою.
Не вдовольняйся, друже, сам собою.
Проймайся більше долею людською,
А сатанинській не служи добі.
Не вдовольняйся, друже, сам собою,
Найперше Бога полюби в собі.

Життя у Господі й Любові
Мов юності щемливий плин.
Між рідних пагорбів, долин
Життя у Господі й Любові.
За віру стати будь готовий
Чи ти – вкраїнець, чи мордвин,
Життя у Господі й Любові
Мов юності щемливий плин.

* * *

Коли торкаюсь вічності я струн,
То думаю про те, що пережито.
Життя летить, як блискавка, як струм:
Зелені вруна – враз доспіле жито.
Боюся, що не встигну кращу мить
На працю та на творчість обернути.
Боюся, що не зможу так прожити,
Щоб добрими людьми не стать забутим.

* * *

На калькулятор нині кажуть мізки.
Клавіатуру клавою назвали.
Один за плугом, десять біля миски.
Притьмом всі пруться в професіонали.

Студентів море. Школи вищі – всюди.
Стоять закриті фабрики й заводи.
Місця обжиті покидають люди.
Так, безробіття нами верховодить.

Структури владні в пошуках доходів.
Невтримна криза свій бенкет справляє.
Нелегко тут занедбаній природі
Й метелику, що зветься батерфляєм.

* * *

Потужно вдарив Лаври дзвін,
Всіх до молитви кличе він.
З усього світу християни –
І молдавани, й росіяни,
І білоруси, й караїми
Прийшли із дітками своїми.
Потужно вдарив Лаври дзвін,
Всіх до молитви кличе він.

* * *

Щось не схоже на столицю
І Дніпрові береги:
Мовні покручі та суржик
Тільки й чути навкруги.

* * *

Без віри в людину,
Без віри у Бога
Нікуди не йтиму –
Нестерпна дорога.

ДЗВІНИЦЯ

Камінна гора. Мальовничий Почаїв.
Тут липи цвітуть і співають сади.
Творця у молитві душа величає.
Віками-шляхами йдуть люди сюди.

Столиця дитинства, мій рідний Почаїв,
Цілюща прозорість малого струмка.
На виспі стрімкій, мов корона, сіяє
Верхом золотавим дзвіниця струнка.

Висока дзвіниця. Небесна дзвіниця.
Дзвін благовістить від села й до села,
Немов закликає всіх з Богом змириться,
Змиритись з усім, що нам Бог посила.

ДВОМ Ю

Ваші блоки, наче блохи,
Уп'ялися в тіло.
Бо в союзі анітрохи
Жить вам не кортіло.

КОАЛІЦІЯ

Чи то всерйоз, чи для годиться
Блок Литвина і вся правиця
Вже перемовини ведуть...
Отож, домовляться, мабуть.

Правиця – НУНС, правиця – БЮТ.
Давно відбувся в них дебют.
Лиш нерозгаданий Литвин
До пізніх зморшок і сивин.

* * *

З милого краю вйнуло теплом,
Жаром калини, пшеничним стеблом,
Медом запахло, немовби таки
Мчать взятконосці – живі літаки.

* * *

Герої сьогодення,
В стражденному краю
Плоди свого натхнення
На суд вам віддаю.

* * *

До храму йдуть убогі та вельможі.
У храмі є вітвар, ікон багато, книг...
У вітварі усі Дари є Божі –
Ковчег є Ноїв, іще Святеє є Святих.

ПІЗНЯ ТЕРЦИНА

Горілка, цигарка, вино
Людину штовхають на дно —
То правда, відомо давно.

ЧЕРЕВОУГОДНИКУ

Боїшся, що мить ця – остання?
Повчися в Ісуса Христа –
Утримуйсь від переїдання,
Приборкуй свого живота.

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ

СОНЕТИ

Вільям Шекспір

СОНЕТ ПЕРШИЙ

Чекаєм врожаїв, од кращих лоз.
Краса – як мить в усміщці нелукавій.
Коли троянду вдарять сніг, мороз,
Цвістимуть пелюстки в її уяві.

А ти в свою закоханий красу.
Їй віддаєш і сили всі, і соки,
Збиваєш, як метелик цвіт, росу.
Не будь скупим, бездушним і жорстоким.

Окраса днів суворих ти моїх,
Весни дочасний, нетривкий глашатай.
Майбутнього в тобі зачавсь горіх.
У тебе складність поруч і розтрата.

Жалієш світ. Землі не віддавай.
Грядущих літ безцінний урожай.

СОНЕТ ДРУГИЙ

Проборознять, як на чолі твоїм,
Глибокими слідами сорок зим,
То хто згадає твій ошатний дім,
В яким ти був мов сокіл молодим?

Тебе питають: «Де твоя краса?
Куди сховав ти залишки її?»
Ти бачиш сам, що молодість згаса,
Що нетривке життя на цій землі.

Як відповідь були б твої слова:
«Ви подивіться на дітей моїх,
Моя колишня свіжість в них жива,
Є виправданням провідних доріг».

Нехай з літами вихолола кров,
Обізветься в нащадку твому знов.

СОНЕТ ТРЕТІЙ

Чудесний образ в дзеркалі ти бачиш,
Його не загуби серед забав,
Лиш вірністю природі ти віддячиш,
Благословення жінку не позбав.

Красуня смертна ось без тебе сліпне,
З тобою б на край світу рада йти.
Невже твоє безсмертя не потрібне?
Над міру любиш своє серце ти.

Стань батьком в шлюбі, вибравши дружину,
Тож мама зна твої квітневі дні.
А будучи би літнім, відпочину
При юності відчиненім вікні.

А як обмежишся в житті судьбою,
Помруть ти сам і образ твій з тобою.

СОНЕТ ЧЕТВЕРТИЙ

Свій спадок, марнотратнику, гаси,
Не будь, як грім, що палить в полі дуба.
Даремно Бог нам не дає краси,
Дається й воля в борг лиш волелюбам.

Наївний скнаро, спершу зароби
Те, що в майбутнє взяв як передачу.
Безцінні ти приховуєш скарби
Й не збагатів від того, як я бачу.

Угоди укладаєш сам собі,
Не маючи прибутків, що в багатих.
Який же віддаси ти звіт судьбі
І з чим прийдеш до батьківської хати?

З тобою лик прийдешніх всіх часів
Земля в невітленій прийме красі.

СОНЕТ П'ЯТИЙ

Незримий майстер, наче херувим,
Предивним святом осяває нас
Й відносить все польотом круговим,
Що радувало й гріло водночас.

Годин і днів нестриманий потік
Несе літа у круговерть завій,
Де лист опав, застиг в деревах сік.
Земля дріма і білий сніг на ній.

Лиш квітнучі троянди запашні,
Летючий в'язень, схований у скло,
Нагадують – ще й як! – в морозні дні,
Що тепле літо все-таки було.

Квітки згубили пишний блиск, росу,
Та зберегли все ж душу і красу.

СОНЕТ ШОСТИЙ

Дивись: мов лід, холодна і крижка
Зима до тебе нишком добереться.
Хоч дух весни, мов юності ріка,
Дзвенить на дні твого палкого серця.

Немов людина, вніши цінний вклад,
Отримала незміряні відсотки,
Ти сам себе вернути в юність рад,
Відчувши задоволення високе.

Ти житимеш на світі десять раз,
Продовження у дітях шлях обравши.
І з того будеш гордий повсякчас,
Що смерть свою ти поборов назавше.

Ти щедро обдарований судьбою
І досконалість не помре з тобою.

СОНЕТ СЬОМИЙ

Малюк-світанок підійма, як світ,
Палаючу голівку. Сніп. Єство.
І все земне йому вже шле привіт,
Зустрівши променисте божество.

Коли світило в полудневий час
В зеніті сил над нами проліта,
Радіє все живе навколо нас –
То світить колісниця золота.

Як сонце свій завершуючи круг,
Складе за обрій рівний біг,
Тьма шанувальників його і слуг
Звертають погляд в інший бік.

Свого дай сина. Мовби пташеня,
Він стріне сонце завтрашнього дня.

СОНЕТ ВОСЬМИЙ

Ти – музика. Натура музикальна
Незрозумілий смуток видає.
Чомусь найчудотворнішим коханням
Життя не переповнилось твоє.

Чи, може, в тім є таємниця муки
І в поглядах зажури є печать,
Що вирівняні, вистраждані звуки,
Як докір усамітненню звучать.

Прислухайся, як злагоджені струни
Виводять ніжно голоси свої,
Немовби мати, батько, хлопець юний
Співають разом, ніби солов'ї.

Нам каже згода в струнному оркестрі,
Що самотній шлях тотожний смерті.

СОНЕТ ДЕВ'ЯТИЙ

Напевно, боячись вдовиних сліз,
Ти не зв'язав ні з ким себе коханням,
Як фатум грізний би тебе відніс,
Принишк би світ в жалобі спозарання.

В своїй дитині кинута вдова
Знаходить радість, втіху невід'ємну,
А ти лише готовий на словах
Продовжитись у синові своєму.

Залишиш, смертний, наче крутії,
Багатство, що набув, немов полову.
Краса. Зникають вже сліди її,
Та й молодості не повернеш знову.

І той, хто зраджує себе самого,
Не любить в цьому світі більш нікого.

СОНЕТ ДЕСЯТИЙ

Признайся, як на духу, кого кохаєш?
Ти добре знаєш: люблять всі тебе.
Всю юну міць бездумно витрачаєш,
Живеш, як марнотратник і тепер...

В собі самому, лютий, милий враже,
Ти розділяєш ласки скупі всім.
Не обновляєш зовсім і не в'яжеш
Батьківський спадок, свій чудовий дім.

Будь красенем палким не тільки зовні,
Храни порозуміння світу грань.
Не муч мене й себе в сумнім безсонні,
Щедрішим і добрішим, друже, стань.

Краса твоя, що схожа на поему,
Хай вік живе у синові твоєму.

СОНЕТ ОДИНАДЦЯТИЙ

Старієм хутко ми як і ростем,
Продовжуємо рід свій у нащадку,
І покоління – свіже, молоде
Так само розпочне життя спочатку.

Такий закон краси. Бо ще в імлі
Нам сонце й небо щиро засвітило.
Коли б дітей не стало на землі,
То світ би щез, проживши дуже мало.

Хтось був лінивий, потім став старий,
Безлико існував і непорядно,
А ти колись такі дістав дари,
Що повернути маєш многократно.

Тож віддзеркалюйся яким ти є,
Щоб знали всі зображення твоє.

СОНЕТ ДВНАДЦЯТИЙ

Коли годинник пізній час проб'є
І ніч завладарює навкруги,
Фіалка схилить ще стебло своє,
А скроні вкриють сивини сніги.

Як вітер листя рве із повних крон,
Що прихистком служили для корів,
Коли застану друга похорон,
Котрий помер, як тільки захворів.

То думаю про кучері твої,
Що їм колись прийдеться одцвісти,
Мов квітам гір, пасовищ та гаїв,
Де буде згодом щось нове рости.

Народжуй сина. Поміж грізних зим,
Щоб спілкуватись можна було з ним.

СОНЕТ ТРИНАДЦЯТИЙ

Не змінюйся, а будь таким, як є,
Живи, як світ, в самім собі,
Коли життя закінчиться твоє,
Хай буде хтось продовженням твоїм.

На визначений термін Бог дав день
Й красу тобі, мов кожному із нас,
Тож хай за правом все це перейде
Твоєму спадкоємцю в інший час.

В турботливих руках добротний дім
Не задрижить під натиском зими,
Ніколи хай не запанує в нім
Злий подих смерті, холоду, пітьми.

Завершиться пора життєвих бур,
І скаже син: «У мене батько був».

СОНЕТ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Не по зірках я долю провіщаю.
Наука не підказує мені,
Які з них передують урожаю,
Чумі, пожежі, голоду, війні.

Судити не берусь, що про погоду
Зимою, літом знає календар.
Вночі не визначав по небозводу
В чийм краю, чи добрий буде цар.

Та бачу я в очах твоїх надію
І навіть зорі вказують на те,
Що правда і краса удвох зуміють
Продовжити в синах життя святе.

А якщо ні, то в ямі, під плитою
Погаснуть правда і краса з тобою.

СОНЕТ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Коли подумаю, що мить єдина
Розмежувала в'янення і ріст,
Що світ цей незбагнений, мов картина,
Сузір'ями формує час, рух, зміст.

Що нас, рослин, тендітних полонянок,
Вирощують і чублять небеса,
Що юність живить соком нас весняним,
Та сила в'яне, сохне, мов роса.

Твоєю тішусь, мов дівча, весною.
Краса твоя захоплює мене.
Та грізний час на тебе йде війною,
Невідворотно темряву жене.

Нехай мій вірш поможе хоч у слові
Дні поновити всі твої чудові.

СОНЕТ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Але як час вчинив для нас облогу,
Ми в розквіті своєму гинем більш.
Навіщо згубі ти даєш дорогу,
Як мій нікчемний і безплідний вірш?

Ти успіхів досяг в житті земному.
Багато юних, стриманих сердець,
Тобі скоритись прагнуть молодому,
Як майстрові різець чи олівець.

Життя. Воно не милує нікого –
Ні гультяїв, ні лежнів, ні роззяв.
Ти закохайся – житимеш не вбого,
Як добрий олівець, якого взяв.

Віддавшись любові справжній нині,
В новому творі житимеш – в людині.

СОНЕТ СІМНАДЦЯТИЙ

Який чарівний і цнотливий ти!
Твоїх чеснот я вірш почну в'язати.
Як напис надмогильної плити,
Чи зможе він щось людям розказати?

Намалювати спробую портрет,
Щоб відтворити в ньому лик чудесний.
Нащадок скаже: «Забрехавсь поет,
Лицю надавши колорит небесний».

Відкине геть пожовклі сторінки.
Нахмуриться, ще й висміє раптово
Та докором суворим і гірким,
Як опонент, накриє кожне слово.

Якби твій син дожив до цих подій,
Ти жив би в нім, як і в строфі моїй.

СОНЕТ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Тебе ні з ким не сплутаєш в ці дні,
Ти – ідеал, що люблять всі, пізнавши.
Ламає буря квіти весняні.
Таке недовговічне літо наше.

То сонце очі нам засліпить враз,
То небом хмарним бризка непогода...
Голубить, ніжить, непокоїть нас
Рясна своїми примхами природа.

Ти повен сили, пахощів, стремлінь,
Тобою квітнуть соняхи сонета.
Тебе не заховає смертна тінь,
Ти вічно житимеш в рядках поета.

Серед живих ти житимеш навіки,
Допоки людство не зімкне повіки.

ВЕРЛІБРИ

Роберт Фрост

НЕ ВИБРАНА ДОРОГА

Дві дороги простягнулися у жовтому лісі,
Але йти обома тут не можна.
І довго стою самотньо я,
Вдивляючись вдаль так далеко, як можна,
Куди ж поведе ця дорога в підліску.

Тоді я дивлюся на іншу дорогу,
Бажання ступити на неї все ж більше,
Тому що вона трав'яниста й широка,
Проте це лиш тільки здалося,
Бо ж однакові були ці дороги.

Обидві лежали, однаково вранці,
На листя не ступив чорний колір.
О, я вибрав цю першу для іншого дня,
Все ж знаючи, як шлях приводить до шляху,
Я сумнівався, чи я колись повернуся.

Я повинен це говорити із зітханням,
Так рік за роком проходить.
Дві дороги простягнулись у лісі, і я –
Я вибрав ту, по якій менше ходять.
У тому лише і була вся різниця.

ЗУПИНКА У ЛІСІ ЗАСНІЖЕНИМ ВЕЧОРОМ

Чий ліс це? – Я думаю. Знаю,
Будинок його у селі, отже,
Не побачить мене він,
Як я зупинився дивитись на засніжене гілля.

Моєму невеликому конику здається це дивним,
Що я зупинився не біля будинку,
А між деревами і замерзлим озером,
Та ще й в найтемніший вечір року.

Труснувши збруєю, дає дзвінок,
Щоб запитати, можливо, тут якась помилка?
Що чути лише свист
Легкого вітру і пухнастої сніжинки.

Лісок прекрасний, темний і глибокий,
Але я маю тримати обіцянку.
Ще довгі милі їхати мушу перед сном,
Ще довгі милі їхати мушу перед сном.

ЗАХОДЬ

Підійшов я до краю узлісся,
Чути пісню дрозда – послухай!
Тут світліше, а там, в глибині,
Темрява всієї землі.

Надто темно у лісі для пташки,
Помахом крила,
Краще знайти собі місце на ніч,
Адже ще вона може співати.

Останній промінчик заходу сонця,
Що заховалось за обрій,
Дасть ще одну пісню
У груди дрозда.

Далеко у темряві ночі
Чути пісню дрозда,
Наче заклик – Заходь
В темряву цю лісову.

Ні, не піду я туди,
Зір почекаю я тут,
Навіть якби мене кликали,
Все одно не піду.

ВОГОНЬ І ЛІД

Говорить хтось, що згине світ в огні,
А хтось говорить, що у льоді.
Подумавши про це в душі,
Свій вибір зупинив я на огні.

Хай навіть двічі кара в світ прийде,
Я маю впевненість сказати,
Що крига також підійде,
Щоб світ цей зруйнувати.

НІЩО НЕ МОЖЕ ЗАЛИШАТИСЯ ЗОЛОТИМ

Перша зелень природи золота,
Найважче втримати її відтінок.
Її ранній листок – це квітка,
Але так, лише годину.
Потім листок падає за листком.
Так Рай пірнув у горе,
Так світанок спускається в день.
Ніщо не може залишатися золотим.

* * *

Узимку в лісі садиноко,
Поміж дерев я йду,
Я позначив клен для себе,
І кладу цей клен донизу.

О четвертій годині сокиру на плечі я взяв,
І у вечірній зорі
Я зв'язую лінію тінистих шляхів.
Через пофарбований сніг.

Я не бачу для Природи шкоди
В одному лиш перекиданні дерев.
Чи ж для мене, в моїй садинокості,
Одного горя іще.

ЗМІСТ

“Духмяний світ розквіт довкола...”	3
“Сама природа спогади трясє...”	4
“В бурштин і пурпур зодяглись мої ліси...”	5
“Гаряча пора, бо жнива у селі...”	6
“День славний починається...”	7
Подорожник	8
Сила слова	9
Мої сни	10
“Образи, образи, образи...”	11
Сонет про волю	12
“Не може бути без взяточку бджола...”	13
“О бути почутим бажаю щомиті...”	14
“Тобі хотів подарувати я...”	15
“О, слово Боже всіх нас окриля...”	16
“Молюсь за рідну Україну...”	17
“Недуга чи біда мене косила...”	18
“Свята душа моєї мами щебетала...”	19
Лист від мами	20
Лесі Вороніній	21
“Ми з тобою поріднились, мов сім’я...”	22
Сестрі Галині	23
Посвята	24
Край дитинства	25

“Підступ, рейдерство, лобізм...”	26
“Вітер дме аж мліє далина...”	27
“Юний дух волі витає над світом...”	28
ТРИОЛЕТИ	29
“Коли торкаюсь вічності я струн...”	101
“На калькулятор нині кажуть мізки...”	102
“Потужно вдарив Лаври дзвін...”	103
“Щось не схоже на столицю...”	104
“Без віри в людину...”	105
Дзвіниця	106
Двом Ю	107
Коаліція	108
“З милого краю війнуло теплом...”	109
“Герої сьогодення...”	110
“До храму йдуть убогі та вельможі...”	111
Пізня терцина	112
Черевугоднику	113
ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ	114
Сонети. <i>Вільям Шекспір</i>	114
Верлібри. <i>Роберт Фрост</i> . Не вибрана дорога	132
Зупинка у лісі засніженим вечором	133
Заходь	134
Вогонь і лід	135
Ніщо не може залишатися золотим	136
“Узимку в лісі одиноко...”	137

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Лящук Василь Кіндратович

ЮНОСТІ ЩЕМЛИВИЙ ПЛИН

Тріолети, мініатюри, переклади

Редактор

Микола Береза

Коректор

Любов Дейнека

Верстка

Віталій Власюк

Фото на обкладинці

Анатолій Мізерний

Підписано до друку 17.08.2009 р. Формат 70x100 1/32.

Папір офсет. Гарнітура «Times». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 5,64. Наклад 500 пр. Зам. 43.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».